

Nathalie Lind (V):

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om forbud mod arbejdsstandsning på hospitaler m. v. er jo så generelt udformet, at det omfatter enhver form for arbejdsstandsning, hvad enten der er tale om, at den sker som led i en interessekonflikt, eller der er tale om en ulovlig arbejdsnedlæggelse. I begge disse tilfælde er der tale om et forslag om, at man ved lov skal forbyde arbejdsstandsninger, og i begge tilfælde skulle eventuelle uoverensstemmelser afgøres ved voldgift.

Venstre har tidligere fremsat forslag om ved lov at forbyde strejke eller lockout ved interessekonflikter på livsvigtige områder. Det er derfor klart, at det, der er sigtet i det radikale forslag, kan vi tiltræde. Vi kan heller ikke acceptere, at vigtige samfundsfunktioner skal kunne lammes som led i interessekonflikter. I de radikales forslag opfordrer man regeringen til en nærmere afgrænsning af begrebet livsvigtige områder, og det vil selvfølgelig også, hvis man skal videre ad den vej med lovgivning, være nødvendigt af hensyn til de parter, der skal leve med loven. Men i øvrigt er det jo specielt forholdene på hospitaler og plejehjem, dette forslag vedrører. Der er jo, som det er sagt af ministeren og den socialdemokratiske ordfører, sket den udvikling, at parterne i tilfælde af en interessekonflikt selv har friholdt disse aftaler. Der er aftaler mellem staten, Amtsrådsforeningen og Københavns kommune på den ene side og de ansattes organisationer på den anden om, at selv under en lovligt varslet konflikt skal parterne træde sammen og fastlægge, hvordan det livsvigtige arbejde på sygehusene kan udføres. Det viste sig jo også at kunne fungere i praksis under den konflikt, der var i 1973. I denne situation skulle der i dag således ikke være behov for noget lovgivningsinitiativ, da parterne selv ved aftale har løst problemerne her.

Med hensyn til den anden situation, som forslaget omhandler: arbejdsnedlæggelsen i en overenskomstperiode, er, som det jo også har været nævnt, allerede efter gældende regler en sådan arbejdsnedlæggelse overenskomststridig og dermed ulovlig. Jeg synes derfor, man må stille det spørgsmål til forslagsstillerne: hvad er formålet, hvad er virkningen af endnu en gang at fastslå, at

en sådan arbejdskonflikt er ulovlig? En lovbestemmelse kan naturligvis udformes sådan, at det ikke bare er på livsvigtige områder, det er forbudt at iværksætte arbejdskonflikter inden for hospitals- og plejehjemssektoren, men at dette skal være helt generelt.

Vi vil godt være med til at diskutere dette spørgsmål, men vores udgangspunkt er sådan set, at vi mener, at arbejde, der karakteriseres som livsvigtigt, skal friholdes. Jeg synes også, vi skal have oplyst fra forslagsstillerne, om det er ændrede bodssystemer, man tænker sig, om det er bøder, man tænker sig fastlagt i en lov, for der må jo være en konsekvens, hvis man skrider til at lovgive på dette område, netop når det i forvejen er lovstridigt.

Jeg vil slutte med at sige, at vi som sagt er enige i hovedsigtet, at vi ikke kan acceptere, at patienters liv eller velfærd udsættes for nogen risiko på grund af arbejdskonflikter. Men inden vi går til en eventuel lovgivning, vil vi gerne have vurderet det forslag, der er kommet fra overlægerådet på Fyn, de tanker, som sundhedsstyrelsen har fremsat om, at man burde udarbejde en nødplan over foranstaltninger, der kunne sikre, at livsvigtig behandling udføres. Vi vil gerne i udvalget have diskuteret, om det ikke var muligt i en aftale at få fastlagt, at parterne skal acceptere og respektere en lægelig vurdering af, hvilket arbejde der i en sådan situation skulle udføres. Jeg nævner dette, fordi vi har en fornemmelse af, at det ville være en hurtigere og mere effektiv måde at få løst konflikten på end den, som er skitseret af forslagsstillerne. Når parterne på hospitalsområdet ved lovligt varslede konflikter har kunnet indgå aftaler, der sikrer, at livsvigtigt arbejde skal udføres, må dette også kunne få virkning og med styrke kunne gøres gældende over for de konflikter, der kan opstå i en overenskomstperiode. Jeg håber, at indenrigsministerens forhandlinger også kan belyse dette, og at der muligt kan findes en løsning her. Til slut vil jeg sige, at lykkes det ikke ad den vej, afviser vi ikke på forhånd, at vi må gå til lovgivning.

Voigt (FP):

Den 15. oktober 1975 stillede jeg indenrigsministeren et spørgsmål vedrørende strejkerne på de fynske sygehuse. Dengang